

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.269 van 23 april 2009
in de zaak X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 2 februari 2009 houdende het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN MALDEREN, die loco advocaat H. DE WACHTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 26 juli 2007 een visumaanvraag type C in bij het Belgisch Consulaat-generaal te Casablanca. Op 1 augustus 2007 wordt de afgifte van het visum geweigerd.

1.2. Verzoeker komt op illegale wijze België binnen. Op 30 januari 2009 biedt verzoeker zich aan bij de gemeente Deurne alwaar hij melding maakt van zijn voorgenomen huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.3. Op 2 februari 2009 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en deze beslissing wordt hem ter kennis gebracht op 6 februari 2009. Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

REDEN VAN DE BESLISSING:

"art 7, al 1-1° van de wet van 15 december 1980: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: geen visum, geen paspoort, vervallen paspoort, geen visum."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Verweerder werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat verweerder met zijn betoog verzuimt aan te tonen op welke grond hij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motiveringsverplichting, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel omdat de motivering vaag, nietszeggend is en in feite een loutere stijlformule waardoor de motivering geenszins afdoende feitelijk gemotiveerd is.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste middel: Schending van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg op 6 februari 2009 kennis van de beslissing van 2 februari 2009 inhoudende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker kan zich niet verzoenen met de motivering van deze beslissing.

De beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken dd. 2/2/2009 werd onterecht genomen. Zij schendt voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van de beslissing dd. 2.2.2009 is vaag, nietszeggend en in feite een loutere stijlformule.

Immers de reden van beslissing wordt als volgt gemotiveerd: "art 7, al. 1-1° van de wet van 15 december 1980; verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: geen visum, geen paspoort, vervallen paspoort, geen visum"

Deze motivering is geenszins afdoende feitelijk gemotiveerd."

3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met als determinerend motief dat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum.

In de motivering van het bestreden bevel wordt op de eerste plaats verwezen naar artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen en dat het determinerend motief draagkrachtig en bijgevolg afdoende en deugdelijk is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel heeft verzoeker nagelaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen heeft geschonden zodat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van 4 november 1950 (hierna: EVRM) en van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 (hierna: IVRK) omdat hij vader is van twee minderjarige kinderen, die in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben, dat hij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging met een Burger van de Unie, dat hij niet verplicht is om voorafgaandelijk over een visum te beschikken, dat artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag wordt geschonden aangezien staten dienen te waarborgen dat kinderen niet worden gescheiden van hun ouders tegen hun wil en dat het onredelijk is om hem een bevel af te geven wegens “geen visum”.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Tweede middel: schending van artikel 8 EVRM en het kinderrechtenverdrag: recht van minderjarige kinderen om bij hun ouders te zijn.

Verzoeker is de vader van 2 minderjarige kinderen, die in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben.

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging met een burger van de Unie.

Geen enkele wettelijke bepaling verplicht verzoeker om voorafgaandelijk over een visum te beschikken. Verzoeker ontleent het recht op gezinshereniging rechtstreeks uit de Europese richtlijn 2004/38 inzake vrije verkeer voor burgers van de EU en hun familieleden.

De richtlijn werd in de Belgische wetgeving (gedeeltelijk) geïmplementeerd door de wet van 25 april 2007.

Verzoeker toont afdoende naar recht aan dat hij de vader is van de twee hogergenoemde kinderen. Deze kinderen hebben een fundamenteel recht om hun vader bij zich te hebben.

De beslissing zoals zij werd genomen is in strijd met het kinderrechtenverdrag van 20.11.1989, dat België geratificeerd heeft.

Artikel 3 van dit verdrag bepaalt: "Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Verzoeker wijst eveneens naar artikel 9 van het Verdrag.

Dit bepaalt: "de staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van mogelijkheid van rechtelijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind."

Dat deze beslissing, zoals zij genomen werd, artikel 9 van het kinderrechtenverdrag schendt.

Immers staten dienen te waarborgen dat kinderen niet worden gescheiden van hun ouders tegen hun wil.

Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst wordt het Kinderrechtenverdrag onbetwistbaar geschonden daar de kinderen gescheiden zullen worden van zijn vader.

Het is dan ook onredelijk om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten en hem de toegang tot het grondgebied te ontnemen wegens "geen visum".

3.4. Wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen of een verblijfrecht te geven. Uit de bepaling van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Verzoeker betwist het determinerend motief van de bestreden beslissing niet, met name dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en laat na aan te tonen dat hij op het Belgisch grondgebied, samen met zijn twee minderjarige kinderen, op legale wijze verblijft. De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De toepassing van artikel 8 van het EVRM stelt de betrokken vreemdeling niet vrij van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten kan geenszins strijdig zijn met dit verdragsartikel. Daarenboven kan in artikel 8 van het EVRM geen recht op huwelijk of gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch instrumentarium (RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verzoeker stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden voor een gezinshereniging doch maakt niet duidelijk waarom hij niet de nodige stappen heeft ondernomen om zijn verblijf in België te legaliseren terwijl hij sinds 1 augustus 2007 illegaal in België verblijft. Vermits verzoeker illegaal in België verblijft en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM aan de gemachtigde van de minister biedt, dient in alle redelijkheid te worden besloten, dat zelfs indien er van een inmenging in zijn gezinsleven sprake zou zijn, deze in casu niet als onredelijk kan worden beschouwd.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 9 van het IVRK, dient opgemerkt te worden dat aan artikel 9.1 van het IVRK een directe werking moet worden ontzegd aangezien deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Verzoeker kan de rechtstreekse schending ervan niet dienstig inroepen (RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Dit onderdeel van dit middel is niet ontvankelijk.

Het tweede middel, is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5. Verzoeker voert in het derde middel de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het EVRM omdat hij met de Belgische onderdaan wilde trouwen maar hem dit niet werd toegestaan door de rechtbank omwille van de minderjarigheid, dat nu zij meerderjarig is hij zich tot de burgerlijke stand heeft gewend, dat hem werd gevraagd nog bepaalde documenten voor te leggen die evenwel in het land van herkomst dienen te worden aangevraagd, dat hem enkele dagen later de bestreden beslissing werd ter kennis gebracht, dat hem also het recht om te huwen wordt miskend, dat de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle informatie over zijn concrete situatie heeft doorgegeven, met name in het bijzonder dat hij zich heeft aangemeld om te huwen, waardoor de minister niet met kennis van zaken kon oordelen, dat de bestreden beslissing in gebreke blijft aan te tonen om welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, een dergelijke inmenging in het privé-leven van de partners vereist is, dat de materiële motiveringsplicht flagrant is geschonden aangezien de gemachtigde van de minister op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Derde middel: schending van art. 8 EVRM: recht op een gezinsleven en schending van art. 12 EVRM: recht om te huwen

Verzoeker woont al geruime tijd met B.A.

Hij wilde met haar huwen, doch de rechtbank stond het huwelijk niet toe.

Nu B. A. meerderjarig is heeft zij zich met haar feitelijke partner tot de burgerlijke stand gewend met het verzoek te kunnen huwen.

Het recht om te huwen met de partner naar keuze wordt gewaarborgd door artikel 12 EVRM.

Verzoeker en zijn samen wonende partner werden uitgenodigd om nog bepaalde documenten voor te leggen, die evenwel in het land van herkomst (Marokko) dienden te worden aangevraagd.

Enkele dagen later werd verzoeker op de diensten van de bevolking uitgenodigd en werd hem het bevel om het land te verlaten in de handen gegeven.

Alzo werd het recht van verzoeker om te huwen gewaarborgd door artikel 12 EVRM miskend.

Verzoeker heeft het recht op gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM.

Het is duidelijk dat de ambtenaar niet alle informatie over de concrete situatie van verzoeker en zijn gezin heeft doorgegeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor de Minister niet met kennis van zaken heeft kunnen oordelen en zijn beslissing niet naar behoren heeft kunnen motiveren. Minstens diende melding te worden gemaakt van het feit dat verzoeker zich aangemeld heeft met melding van zijn intentie om te huwen.

De schending van artikel 8 en 12 van het EVRM is flagrant. De dienst Vreemdelingenzaken blijft in gebreke aan te tonen welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, dergelijke inmenging in het privé-leven van voornoemde partners vereist.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die administratieve overheid.

Evenwel is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2007).

Dat de beslissing ten aanzien van verzoekster de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het is gelet op het belang van gezinshereniging, recht op gezin en familieleven conform art. 8 EVRM, het feit dat verzoeker in België 2 minderjarige kinderen heeft, die hij ook opvoedt, kennelijk onredelijk om hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.”

3.6. Herhaald wordt dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de vereiste documenten, dat verzoeker dit niet betwist in zijn verzoekschrift. Het bestreden bevel is bijgevolg genomen ten gevolge van de illegale verblijfssituatie van verzoeker en is geen weigering tot voltrekking van zijn huwelijk. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde van de minister wel degelijk op de hoogte was van de specifieke situatie van verzoeker. Dit blijkt ondermeer uit het door de gemeente Deurne verzonden stukken naar de Dienst Vreemdelingenzaken: met name de “vaststelling van verblijf voor

huwelijksaangifte” en de “Meldingsfiche voorgenomen, uitgesteld of geweigerd schijnhuwelijk”. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt overigens dat er door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Deurne op 30 januari 2009 nog geen beslissing werd genomen met betrekking tot de toestemming tot het afsluiten van een huwelijk. Een schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het recht om in het huwelijk te treden, stelt verzoeker niet vrij van de verplichting om te beschikken over de geldige binnenkomstdocumenten, zoals vooropgesteld in het art. 2, 2° van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2006, nr. 166.189). Het recht op een gezinsleven sluit niet uit dat de overheid zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Inzake het legaliteitscriterium bestaat geen discussie: artikel 7 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een vreemdeling uit het Rijk te verwijderen. De bescherming van de openbare orde vormt een legitiem doel dat uitdrukkelijk is voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat ook aan het zogenaamde legitimiteitscriterium lijkt te zijn voldaan. Verzoeker voert evenwel aan dat bestreden beslissing geen rekening houdt met het bestaan van zijn gezin, met zijn verzoek tot het sluiten van het huwelijk met een Belgische onderdaan en met zijn twee minderjarige Belgische kinderen. Uit wat besproken is onder het tweede middel blijkt dat verzoeker het determinerende motief van de bestreden beslissing niet betwist, met name dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en nalaat aan te tonen dat hij op het Belgisch grondgebied op legale wijze verblijft. De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De toepassing van artikel 8 van het EVRM stelt de betrokken vreemdeling niet vrij van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten kan geenszins strijdig zijn met dit verdragsartikel. Daarenboven kan in artikel 8 van het EVRM geen recht op huwelijk of gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch instrumentarium (RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verzoeker stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden voor een gezinshereniging doch maakt niet duidelijk waarom hij niet de nodige stappen heeft ondernomen om zijn verblijf in België te legaliseren terwijl hij sinds 1 augustus 2007 illegaal in België verblijft. Vermits verzoeker illegaal in België verblijft en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM aan de gemachtigde van de minister biedt, dient in alle redelijkheid te worden besloten, dat zelfs indien er van een inmenging in zijn gezinsleven sprake zou zijn, deze in casu niet als onredelijk kan worden beschouwd. De wettelijke regels van het huwelijk en van het gezinsleven kunnen niet aangewend worden om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het Rijk te omzeilen (RvS 5 april 2002, nr. 105.416). Ten slotte wordt opgemerkt dat opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

3.7. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.